

ת"פ 6193/09/18 - מדינת ישראל נגד א"מ

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 6193-09-18 מדינת ישראל נ' א"מ

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א"מ

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש (בן זוג) לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין (להלן: חוק העונשין) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום בתאריך 1.9.18 בדירה בה התגורר, קילל הנאשם את המתלוננת וסטר לה וזאת על רקע שתיית אלכוהול. בתגובה המתלוננת סטרה לו חזרה. או אז, תקף אותה הנאשם באמצעות מכות לפניה וכן המשיך להכותה, הפילה ארצה ובעט בגופה. הנאשם לא חדל מלהכות את המתלוננת גם לאחר שאחיו ניסה למנוע זאת ממנו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת סימן כחול בזרוע ימין ודם ניגר מאפה. שוטרים שהוזעקו למקום עיכבו את הנאשם לחקירה, ובתחנת המשטרה קילל הנאשם את השוטרים וירק בפניהם.

2. בישיבת יום 27.1.19 נשמעו טיעונים לעונש. בישיבה זו נשמעה גם המתלוננת. מדבריה עלה כי היא מצויה בקשר עם הנאשם ואף מתכוונת לשוב ולקיים עמו מערכת יחסים זוגית לאחר סיום ההליך והתנאים המגבילים בהם הוא נתון. עוד ציינה המתלוננת כי אינה חוששת מהנאשם ותסייע לו לטפל בבעיית האלכוהול ממנה הוא סובל. בהמשך ביקש הסנגור להפנות את הנאשם לשירות המבחן על מנת לבחון אפשרות לשלבו בהליך גמילה ונעתרתי לבקשה.

תסקירי שירות המבחן

3. מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשם כבן 39, גרוש ואב ל-4 ילדים (שלא מהמתלוננת). הנאשם הביע חרטה על מעשיו ושירות המבחן התרשם מרצונו לשקם את יחסיו עם המתלוננת ולטפל בבעיית ההתמכרות לאלכוהול ממנה הוא סובל. בהקשר זה יצוין כי טרם מעצרו שהה הנאשם בהליך גמילה מיוזמתו תקופה לא קצרה, אשר הניב

תוצאות ראשוניות מעודדות. הליך זה הופסק לאחר כשבעה חודשים בשל כך שלא היה בידו לשלם את האגרה הנדרשת. בסמיכות להחלטה זו בוצעה העבירה מושא עניינו. לאור כך ביקש שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך גמילה ארוך טווח בקהילה סגורה, אך הוא סירב לכך. הנאשם ביקש לחזור להליך שהופסק בעמותת אפשר בקריית ביאליק, אך בשל כך שהוא נתון בתנאים של מעצר בית בחדרה ולא היה בידו להציע חלופת מעצר בקריית ביאליק, שירות המבחן לא המליץ על אפשרות זו. בדיון שהתקיים לאחר מכן התבקשה הפנייה נוספת לשירות המבחן על מנת לבחון אפשרות להשתלב בהליך גמילה בחדרה, אך גם אפשרות זו לא יצאה לפועל בסופו של דבר והנאשם הסביר בעת הדיון (ביום 28.4.19) כי העדיף שלא להישאר בחדרה בשל אופי השכונה בה מתגוררת אמו והשפעתה הרעה עליו.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

4. הטיעונים לעונש נשמעו במספר מופעים ועיקרם נשמע בישיבה שהתקיימה טרם הפניית הנאשם לשירות המבחן. המאשימה עמדה בטיעוניה על חומרתן של עבירות האלימות בכלל וכנגד בני זוג בפרט, ונטען כי במעשיו פגע הנאשם בכבודה ובגופם של המתלוננת והשוטרים, וכן פגע בשלטון החוק. ביחס למתחם העונש ההולם, הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה וטענה כי המתחם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, ובנסיבות עניינו עתרה להשית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס וזאת בשים לב לעברו הפלילי ולעובדה שלא קיימת המלצה שיקומית בעניינו.

5. ב"כ הנאשם ציין כי מדובר באלימות שאינה ברף גבוה, וכי הרקע לאלימות הוא התמכרות הנאשם לאלכוהול. בהקשר זה נטען כי הנאשם החל בהליך טיפול בעמותת אפשר עוד בטרם האירועים מושא כתב האישום, והטיפול נגדע כשהנאשם נעצר (ענ/1). נטען כי הנאשם מביע רצון רב לשקם את חייו ולטפל בבעיית ההתמכרות לאלכוהול והמתלוננת אף מוכנה לסייע לו בכך. ביחס לתסקירי שירות המבחן נטען כי כשלים טכניים ובירוקרטיים הם שלא אפשרו את שילוב הנאשם בטיפול, על אף רצונו הרב להשתקם. ביחס לביצוע העבירות נטען כי הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה למעשיו, התנצל בפני המתלוננת, ובזמן הרב שחלף מאז האירוע הפנים את הפסול שבמעשיו והוא נכון להשתלב בטיפול ולשקם את יחסיו עם המתלוננת. לאור מכלול הנסיבות עתרה ההגנה להשית על הנאשם ענישה צופה פני עתיד.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו. כן הביע נכונות לשוב לטיפול בו החל, לשקם את חייו ואת מערכת היחסים עם המתלוננת.

דין והכרעה

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון

המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

בעניינינו הצדדים לא טענו דבר בעניין מספר המתחמים שיש לקבוע ונדמה כי רואים הם בכל העבירות אירוע אחד. לדעתי אכן מדובר במסכת עבריינית אחת בעלת קשר הדוק וברור בין העבירות ועל כן בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד (ראה ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)). עם זאת אביא כמובן בחשבון לצורך קביעת גבולות המתחם, את העובדה שמדובר בשני מעשים נפרדים.

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר על פגיעה בשלום גופה, כבודה ובטחונה של המתלוננת. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת אינה קלה ומכאן שהפגיעה בערכים אינה קלה אף היא. בעניין עבירת ההפרעה לשוטר, לא אחת נקבע כי "משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל" (ע"פ 9878/09 מדינת ישראל נ' מוסא (20.9.2010)). פגיעה בשוטרים כמוה כפגיעה בשלטון החוק וביכולת המשטרה להשליט חוק וסדר, כמו גם בשלום גופם ובכבודם של השוטרים עצמם. במקרה זה - לאור נסיבות האירוע הכוללות - מדובר בפגיעה ממשית בערכים המוגנים.

9. **נסיבות ביצוע העבירות:** האירוע התרחש על רקע שתיית אלכוהול והנאשם סובל מבעיית התמכרות בנושא. בנסיבות המתוארות בכתב האישום ברי שאין מדובר באירוע שתוכנן מראש ואולם אין בכך כדי להפחית מחומרתו. לחומרה ניתן לציין כי האירוע הותיר במתלוננת חבלות וכי הנאשם לא חדל ממעשיו, גם לאחר שהמתלוננת זעקה לעזרה ואחיו שנכח בדירה ניסה למנוע ממנו להמשיך ולתקוף את המתלוננת. הנאשם המשיך לנהוג באלימות גם כשעוכב לתחנת המשטרה, קילל את השוטרים וירק בפניהם.

10. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה, ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09)).

11. מעיון בפסיקה במקרים דומים ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים החל מצו של"צ ומאסרים מותנים (במקרים של שיקום מובהק, בין של הנאשם ובין של מערכת היחסים) ועד מאסר בפועל, והכל תלוי בנסיבות העבירה ובנסיבותיו של הנאשם. כך למשל ראו: רע"פ 977/16 דיין נ' מדינת ישראל (10.2.16), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם במקרה זה תקף את זוגתו וגרם לה חבלה של ממש בכך שהיכה אותה בפניה, משך בשערה ובעודה שרועה על הרצפה בעט בה והיכה אותה; רע"פ 8833/15 אבו רומי נ' מדינת ישראל (23.12.15), בו נידון הנאשם לשבעה חודשי מאסר בפועל בשל כך שהכה את אשתו מספר

פעמים, חנק אותה וגרם לה לחבלות; רע"פ 233/15 **בטש נ' מדינת ישראל** (22.1.15), בו נדחה ערעורו של נאשם על חומרת עונשו -12 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה). במקרה זה הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו על רקע רצונה להיפרד ובהמשך השליך אותה על המיטה והכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה; רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מדינת ישראל** (7.3.11), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 7 חודשים שהוטל על הנאשם בשל כך שהכה את אשתו מכת אגרוף; רע"פ 3629/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.5.11), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 9 חודשים שהוטל על נאשם שהורשע בכך שאיים על רעייתו וכן היכה אותה במכות אגרוף לראשה, עיקם את ידה, נשכה וסטר לה; עפ"ג 22260-12-14 **בדראן נ' מדינת ישראל** (19.2.15), בו נדחה ערעור נאשם שנידון ל-5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בשל מספר עבירות של תקיפה סתם (בן זוג). במקרה זה, בשלוש הזדמנויות שונות, תקף המערער את אשתו, בסטירות ומכות. עברו היה נקי; ת"פ 18160-03-17 **מדינת ישראל נגד פלוני** (13.11.17), בו הורשע נאשם בעבירות איומים כלפי גרושתו (4 מקרים) ונידון ל-3 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה (סה"כ 7 חודשי מאסר בפועל).

לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינינו, המהוות אירוע אחד, נע בין מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאת בהם בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

12. גזירת עונשו של הנאשם אינה פשוטה במקרה זה. העבירות שעבר חמורות; עברו הפלילי אינו נקי; ולא קיימת בעניינו המלצה שיקומית. חרף כך, אין מקום לדעתי להטיל על הנאשם עונש מאסר בכליאה, אלא יש לשקול בעניינו שיקולי שיקום לאור מכלול נתוני מקרה זה. אנמק.

13. הנאשם אינו צעיר. הוא אב לילדים ומקיים מערכת זוגית עם המתלוננת (שאינה אם ילדיו). הנאשם הודה בעבירות בהזדמנות הראשונה, קיבל אחריות מלאה למעשיו והביע חרטה כנה. עברו של הנאשם אמנם אינו נקי, אך העבירה האחרונה שעבר היא משנת 2006. הנאשם שהה בתנאים מגבילים תקופה לא קצרה. חרף העבירה, מתכוונים הצדדים להמשיך ביחסיהם והמתלוננת הקפידה להגיע לדיוני בית המשפט ולהצהיר על כוונה זו ועל רצונה שלא ימוצה עמו הדין. התרשמתי מאישה אסרטיבית אשר זו בחירתה מרצונה החופשי. כידוע, הגם שעמדת מתלוננת בעבירות אלימות במשפחה אינה שיקול מכריע, ראוי להתחשב בה במקרים המתאימים ובמידה הראויה (ראו ע"פ 2455-09-11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.12.11)).

14. התרשמתי מרצונו הכן של הנאשם לעבור הליך גמילה. בעניין זה יש לשוב ולציין כי הנאשם החל מיוזמתו בהליך גמילה טרם מעצרו ויש בכך להעיד בבירור על רצונו בשינוי אורחות חייו. הנאשם תפקד בצורה ראויה בהליך הגמילה ואף הגיע למצב של הפסקת שתיה מוחלטת, אך למרבה הצער ההליך הופסק בשל חיסרון כיס, והעבירה בוצעה סמוך מאוד להפסקה זו. יוזמה זו, בשילוב התרשמותי מהנאשם, מביאה למסקנה לפיה אף אם סיכויי השיקום בעניינו אינם מובהקים (ולכן אפשר ואינם "ממשיים" כאמור בסעיף 40ד' לחוק העונשין), אין להתעלם מהם. לכן, גם

אם אין בכך להביא לחריגה מהמתחם, יש בכך להביא להתאמת העונש המתאים לנאשם בזיקה לסיכויי שיקומו. על כן יש להטיל על הנאשם עונש בתוך מתחם הענישה, אך כזה אשר יאפשר לו להמשיך בהליך השיקומי מבלי לפגוע יתר על המידה בעקרון ההלימה.

15. לדידי, חרף חומרת העבירה, עונש מאסר בעבודות שירות יש בו בנסיבות המקרה לספק את עיקרון ההלימה. מנגד, עונש מאסר בכליאה, הגם שהוא תואם את חומרת העבירה, אינו תואם את נסיבותיו של הנאשם ומכאן שראוי להימנע מכך. יש לזכור את השפעותיו השליליות של עונש בכליאה ובשים לב לכך שתקופת המאסר המבוקשת קצרה יחסית, חסרונותיו של עונש זה עולים על יתרונותיו (ראו "דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר"). אדגיש כי למרות שלא קיימת המלצה שיקומית בעניינו של הנאשם, ראוי לדעתי לחייבו גם בצו מבחן על מנת לוודא כי הוא ממשיך בהליך הגמילה והן על מנת לסייע לו ולבני משפחתו בתקופה זו. מובן כי עונש מאסר בכליאה לא יאפשר להעמיד את הנאשם במבחן ואף בכך ראיתי הצדקה להימנע מעונש זה (סעיף 1 לפקודת המבחן; ע"פ 4167/12 **אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל** (17.3.13)). לצורך קביעת משך תקופת עונש המאסר בעבודות שירות הבאתי בחשבון כי תקופה ארוכה מידי עלולה להקשות על הנאשם בשיקומו ולסכל את המטרה העומדת בבסיס הבחירה בעונש זה. כן הבאתי בחשבון את התקופה בה שהה בתנאים מגבילים קשים.

16. אני ער לכך ששירות המבחן לא המליץ על העמדת הנאשם בצד מבחן, אך כידוע, בית המשפט רשאי להעמיד נאשם בצד מבחן גם ללא המלצה (ת"פ 5156-08-11 **מדינת ישראל נ' וליד עודה** (7.2.12); ע"פ (ת"א) 70307/08 **אנדרי קובלנקו נ' מדינת ישראל** (14.7.09)). מובן כי יש לעשות שימוש בסמכות זו במקרים חריגים ומתאימים ולדידי כך הוא ענייננו. הנאשם מביע רצון ממשי לשיקום. זו הייתה אף התרשמות שירות המבחן. התרשמתי כי הליך השיקום אגב ההליך המשפטי, לא הסתייע בשל קשיים אובייקטיביים הקשורים במקום בו שהה הנאשם בתנאים מגבילים והקשר שבין מקום מגוריו הרשמי לשירותי הרווחה היכולים להעניק לו סיוע שיקומי. רצון זה מצדיק לרתום את שירות המבחן לסייע לנאשם לעבור תקופה זו ולוודא כי הוא אכן פועל לצורך גמילתו מאלכוהול. מסקנה זו מתחדדת לאור כך שכוונת בני הזוג היא להמשיך ולקיים יחסים זוגיים ומכאן שנדרש לדעתי פיקוח על התנהגות הנאשם, אגב שמירת האפשרות לחזור ולגזור את עונשו של הנאשם שנית, באם יתברר שאינו פועל כראוי לצורך שיקומו (עפ"ג 39953-11-13 **סבח נ' מדינת ישראל** (23.1.14); פסק דינו של כב' השופט שפירא (כתוארו אז)).

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **4 חודשי מאסר**. הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 26.5.19. עבודות השירות תבוצענה בהתאם להמלצת הממונה על עבודות השירות בחברה קדישא קריית מוצקין. **מועד תחילת עבודות השירות-29.7.19**. הובהר לנאשם שעליו לבצע את עבודות השירות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העונש והוא יישא ביתרת התקופה בכליאה.

ב. צו מבחן למשך 12 חודשים.

מובהר לנאשם כי עליו לבצע את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן

יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים עבירת אלימות פיזית כלפי בן זוג.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות שרות ולשרות המבחן.

הודעת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א אייר תשע"ט, 26 מאי 2019, במעמד הצדדים.